

S. O. S.

per

JOSEP M. SASTRE

PER la nostra generació mèdica i pels companys de l'esdevenidor a Catalunya i Balears, no hi ha problema econòmic, en concepte general.

El Sindicat, la Mutual, la Borsa de Treball, la delimitació de partits mèdics, el salari mínim, i la Caixa de Beneficència han resolt la situació econòmica dels companys que exerceixen als pobles.

Ens queden per endegar i reglamentar, amb normes equitatives i justes, els complexos conflictes de la ciutat, com són les mutualitats, germandats, contractes col·lectius, dispensaris gratuïts, assegurances socials, etc., i el més important de tots: la limitació de títols, d'acord amb les necessitats socials i capacitat econòmica, perquè l'actuació professional mèdica quedi plenament dignificada en el pla científic i econòmic.

Dintre pocs mesos, el traspàs de les funcions sanitàries al Govern de Catalunya, ens facilitarà la solució de tots els conflictes.

Es un bon auguri i un aval incontrovertible l'avant-projecte d'organització sanitària de Catalunya estructurat per les ponències del nostre Sindicat, i on queden fixades normes generals del pla sanitari, que ha de salvaguardar la salut dels ciutadans i la dignitat professional dels metges.

Tal formidable actuació sindical és una demostració ben eloqüent de la nostra força social corporativa.

Cal, doncs, que les falanxs de metges joves, que entren a la lluita, no s'oblidin de formar en l'avantguardia del Sindicat, subscriuint-se a tots els Grups de la Mutualitat, a la Cooperativa, a la Caixa de Previsió i Crèdit i, particularment, al Casal del Metge, l'obra cabdal del Sindicat, que, una vegada en marxa, serà l'orgull dels que modestament hem contribuït a bastir-lo i la Catedral de l'espiritualitat Mèdico-Catalano-Balear.

Quanta diferència entre els metges d'avui, sin-

dicats, disciplinats i cooperativistes, i els nostres avantpassats!

Un sol exemple, per fer ressaltar el contrast.

El me upare exercí 20 anys, en un poble ric del Priorat, per 1.500 pessetes cada any. Avui, s'hi guanyen la vida dos companys, que cobren 8.000 pessetes cada un, i dos pobles, que estaven agregats, tenen metge i contracta de 6.000 pessetes.

En un sol partit mèdic, per la influència del Sindicat i de l'esforç corporatiu, els honoraris facultatius mínims han passat de 1.500 pessetes a 28.000 pessetes. Es prou eloqüent? Sense la mitjanceria del Sindicat, un poble que no s'ha modificat en riquesa, ni en cens de població, produiria, com a màxim, 3.000 pessetes. El S. O. S. és motivat per quelcom més important que l'exposició dels avantatges sindicals pels que exercim i pels que cada any, carregats d'illusions i de ciència d'avantguardia, nodreixen les nostres files, i voldríem que la nostra estilogràfica reflectís dins vostre intel·lecte tota la magnitud de la paorosa tragèdia, que, com espectadors, estem vivint, perquè ens ajudeu a remeiar-la.

Del naufragi general i de la desfeta econòmica que va sofrir la collectivitat mèdica *ans de l'organització sindical*, queda a la nostra província la família del malaurat i desgraciat company Simeó Garcia i Fontcuberta, mort fa uns anys, mielític i miserable, deixant un ròssec de cinc víctimes, la vídua i quatre orfes, menors d'edat. És l'únic cas de misèria que tenim a les nostres comarques per haver mort el company abans de la creació del Sindicat.

La Caixa de Beneficència ajuda desinteressadament a dues orfes; un altre l'hem col·locat amb penes i treballs al Col·legi Central dels Orfes; la vídua serveix en una casa particular i ens resta l'orfe Francesc Garcia i Salas, de 16 anys, alum-